

Блаженний Архієпископ Йосип Більчевський народився 26 квітня 1860 року у Віламовицях біля Кентів, на території теперішньої Бельсько-Живецької дієцезії, колишня Краківська. Після закінчення початкової школи у Віламовицях і в Кентах, навчався в гімназії у Вадовицях, де 1880 року отримав атестат зрілості. 6 липня 1884 року прийняв священничі свячення у Кракові, з рук кардинала Альбіна Дунаєвського. 1886 року отримав докторат з теології у віденському університеті. Закінчивши студії в Римі й Парижі, 1890 року склав іспит і отримав звання доцента в Ягеллонському університеті в Кракові. Через рік став професором догматичної теології в університеті Яна Казимира у Львові, виконуючи також протягом певного часу обов'язки декана богословського факультету, а потім і ректора згаданого університету. Його, як професора, дуже цінили студенти, одночасно він втішався пошаною і приязню своїх колег — наукових працівників університету. Розгортав широку наукову діяльність, заслуживши, не зважаючи на молодий вік, на славу авторитетного вченого. Його небуденні якості ума і серця не залишились поза увагою тодішнього австрійського імператора Франца Йосифа, який представив його Святішому Отцеві як кандидата на незаміщений митрополичий престол у Львові. Папа Лев XIII позитивно прийняв пропозицію імператора, призначаючи 17 грудня 1900 року 40-річного Отця прелата Йосипа Більчевського Львівським архієпископом латинського обряду.

Складна суспільна, економічна, національна і релігійна ситуація утруднювала керування такою великою архідієцезією і вимагала від її Пастиря надзвичайної сили духа і непохитної віри, вкоріненої в постійному особистому контакті з Богом. Архієпископ Йосип Більчевський відрізнявся незвичайною добротою серця, зрозумілістю, покорою, побожністю, працю-

витістю і душпастирською ревністю, яка випливала з великої любові до Бога і ближнього.

Приймаючи під своє керівництво Львівську архідієцезію, він представив дуже ясну душпастирську програму, яку підсумував словами: «повністю посвятитись справі святої Церкви». Серед іншого, він вказував на потребу розвивати набожество до Пресвятої Євхаристії та частого приймання святого Причастя. Особливою формою пастирської діяльності архієпископа Йосипа Більчевського були пастирські листи та звернення, скеровані до священників та вірних Львівської архідієцезії. У них він заторкував актуальні проблеми віри й моралі, як також і поточні суспільні справи. Пояснював справу культу Євхаристії та Найсвятішого Серця Ісусового, практики святої сповіді, релігійно-морального виховання дітей і молоді в родині та у школі. Вчив любові до католицької Церкви та Святішого Отця.

Перш усього, він турбувався численними і святими священничими покликаннями. На його думку, священник повинен був бути, насамперед, вчителем віри і знярядям Христа, стаючи батьком як для багатих, так і для бідних. Уособлюючи Христа на землі, мав бути служителем Святих Таїнств, тому все своє серце повинен посвятити відправі Євхаристії, щоб жити Божий Люд Христовим Тілом. Заохочував священників до адорації Пресвятих Дарів. У пастирському листі, присвяченому культурі Євхаристії, закликав священників до участі у священничих асоціаціях, метою яких було оживлення ревності: Товариство Постійної Адорації Пресвятих Дарів і Товариство Допомоги Бідним Католицьким Церквам.

Одночасно дуже дбав про приготування дітей до повної участі в Службі Божій і бажав, щоб кожна катехиза вела дітей і молодь до Євхаристії.

Архієпископ Більчевський сприяв спорудженню костелів і каплиць, шкіл і дитячих садків, розвивав навчання, щоб збільшити освіту вірних. Підтримував духовно і матеріально всі важливіші починання Львівської архідієцезії. Його святе життя, сповнене молитвою, працею і ділами милосердя привело до того, що він

втішався великим признанням і пошаною з боку всіх конфесій, обрядів і національностей. Під час його душпастирської діяльності не виникли серйозні національні чи релігійні конфлікти. Він був поборником єдності, згоди і миру.

У суспільних справах завжди ставав на боці народу та бідних. Навчав, що основою суспільного життя повинна бути справедливість, вдосконалена християнською любов'ю. Під час I світової війни, коли людські душі опанувала ненависть і погорда, вказував людям на безмежне Боже милосердя, здатне прощати всі гріхи й образи. Пригадував про необхідність збереження Божих заповідей і, особливо, взаємної любові. Чутливий на суспільні справи, що стосувались сім'ї і молоді, відважно пропонував розв'язку проблем на основі заповіді любові до Бога і до ближнього.

Протягом 23 років свого душпастирського служіння перемавив обличчя Львівської архідієцезії. Його широку й далекоглядну апостольську діяльність змогла перервати тільки смерть, що настала 20 березня 1923 року. Він був до неї приготований і прийняв її із спокоєм і покорою, як вияв Божої волі, яку завжди вважав для себе святою. Відійшов з цього світу в загальній opinii святості. Згідно із своїм бажанням похований на Янівському кладовищі у Львові, де ховали бідних, бажаючи спочити серед убогих, для яких завжди був батьком і опікуном.

Заходами Львівської архідієцезії проведено процес беатифікації архієпископа Йосипа Більчевського, перший етап якого завершився 18 грудня 1997 року проголошенням героїчних чеснот Святішим Отцем Іваном Павлом II. У червні 2001 року Конгрегаціяє у справах святих був визнаний чудесним факт раптового, тривалого і неояснимого щодо способу оздоровлення з важких опіків дев'ятирічного хлопчика Мартина Гавліка, отриманого від Бога за посередництвом архієпископа Більчевського — що відкрило шлях до його беатифікації. Її здійснив Святіший Отець Іван Павло II 26 червня 2001 року під час своєї апостольської подорожі в Україну.